



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 24.  
(szenteste)**

*Horváth Géza*

## VELÜNK AZ ISTEN

**Alapige:** Máté 1,22-23

*Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” — ami azt jelenti: Velünk az Isten.*

### **Imádkozzunk!**

A mi lelkünk is szeretne felmagasztalni téged, örökkévaló Istenünk, menyeyei Atyánk, Jézus Krisztusban. Szeretnénk örvendezni ezen az ünnepen a te legnagyobb ajándékosnak: Jézus Krisztusnak.

Bocsásd meg, hogy az ember mást várt, mást kért, más megoldást talált volna magának. Köszönjük, hogy abban mutattad meg hozzánk való szeretetedet, hogy azt adtad, akire igazán szükségünk van, aki az életünket igazán meg tudja változtatni, aki igazán új szívet tud teremteni bennünk, aki isteni hatalmával beavatkozhat, és be akar avatkozni az életünkbe, hogy ott újjá tegyen mindent, hogy a régiek elmúljanak, és semmi kárhozható ítélet ne legyen azok ellen, akik Őbenne vannak, és benne találhatnak.

Hálás a szívünk az első karácsonyért, és azóta minden karácsonyért, amikor a testet öltés csodájáról akarsz velünk beszélni. Köszönjük, hogy lejött az ég azon az éjszakán, amelyen Jézus Krisztus testet öltött, és egy kisgyermek jelében láthatta a világ, hogy mire készülsz, mit készítettél nekünk. Láthatta benne a világ a bűnbocsánat és az örök élet ajándékát.

Azt énekeltük az előbb: „nyílj meg szívem, lásd meg jobban, ki fekszik itt a jászolban” — engedd, hogy akinek még nem nyílt meg a szíve, és legfőképpen nem nyílt ki a szeme, az lássa meg nemcsak azt, hogy ki fekszik a jászolban, hanem azt is, hogy ki vérzik a Golgota keresztjén, hogy kinek üres a sírja. És lásunk téged, Urunk, az Atya jobbán, úgy, mint aki eljövendő vagy ítélni élőket és holtakat.

Köszönjük, hogy karácsonyt ünnepelhetünk. Végy körül bennünket, Édesatyánk, ma is a te szereteteddel. Add, hogy az örömhír átjárjon bennünket,

akármilyen problémánk, nehézségünk, gondunk van. Hadd oldódjon minden, ami körülöttünk olyan nehéz.

Kérünk, hadd töltsön be bennünket az öröm úgy, ahogy betöltötte az első karácsony átélőit is. Kérünk Szentlelked világosságáért, ajándékáért, hogy áldd meg közösségünket, formáld bennünket gyülekezetté, alkalmunkat istentiszteletté. A felolvasott ígét pedig majd üzenetté.

Ámen.

### **Igehirdetés**

Karácsony bármely jelenetét nézzük a Szentírásból, mindenütt az embert kereső Isten szeretetéről hallunk, olvasunk, és annak csodáját éljük át.

Ez a két vers, amit a Máté evangéliuma első fejezetéből felolvastam, egy angyali híradás, hiszen nemcsak Máriának jelenik meg az angyal, nemcsak a pásztoroknak ott Betlehem mezeje felett, hanem Józsefnek is megjelenik, amikor éppen azon gondolkodik, hogy titkon elbocsátja Máriát. Nem csinál nagy perpatvart, amiért várandós. Akkor az angyal megjelenik neki, és azt mondja: ne féljen magához venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Akkor hangzik el ez a két jelentős mondat, amelyben különösen szép a második mondat vége, az a bizonyos „velünk az Isten”, amelyet Jézus Krisztus neve jelent. Őbenne valóság lett, hogy Immánuel, ami azt jelenti: velünk az Isten. Józsefnek kijelentetik ott, hogy ez egy régi prófécia, és most teljesedik be, amelyet évszázadokkal előbb Ézsaiás mondott egy királynak: majd jön valaki, aki által, akiben elmondhatjuk: velünk az Isten. A neve ezt fogja jelenteni, az egész lénye ezt fogja hordozni: Isten velünk van.

Három üzenetet szeretnék röviden elmondani ebből az igéből ma este, mielőtt otthon is hálát adnánk az Úrnak, imádkoznánk és megköszönnénk a karácsony csodáját.

Ennek az igének az első üzenete, hogy az rendkívüli, egy nem természetes üzenet, hogy velünk az Isten. Bár a ma embere ezt olyan természetesnek veszi, és úton-útfélen lehet hallani még olyanoktól is, akik Istentől igen távol vannak.

A Szentírásban ez azért olyan drága kijelentés, mert ez természetellenes kijelentés. Tudniillik Isten joggal lehetne sokkal inkább ellenünk. Ha a Szentírásban azt olvasnánk, hogy ellenünk van az Isten, azt sokkal inkább elfogadnánk. Arra azt kellene mondjuk: ez a természetes. Azt kellene mondanunk: ez a jogos.

Ne felejtsük el, hogy a Szentírás első lapjai már tudósítanak bennünket arról, hogy az ember maga kereste azt, hogy Istentől elszakadjon, és nála nélkül rendezze be az életét.

A teremtés után az Édenkertben Ádám és Éva bűnesete által bejött a világba a bűn. Így mondja az ige: egy ember által jött be a világba a bűn. Egy valaki megfertőzte az egész emberiséget, minden utódját, aki csak asszonytól született. Mindenkire kihatott és áthatott, amit egyszerűen úgy nevezünk: bűn. Ami tulajdonképpen nem cselekedet, ezt tudjuk jól, hanem állapot, az Isten nélküli lét. Ahhoz, hogy az ember bűnös legyen, semmit nem kell cselekednie, elég, ha

megfogán az anyaméhben az élet, s már igaz rá, hogy bűnben fogant, és kilenc hónapig az édesanya bűnben melengeti gyermekét, és megszüli a kárhozatra.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a csecsemő ártatlan, a gyermek ártatlan. Valaki így mondta nekem egyszer: a gyermekek élete tiszta lap, és majd attól függ, hogy mit írnak rá. Olyan lesz ez a lap, hogy a gyerek mit ír rá, mert élete tiszta lap. Isten ígéje fényében ezt el kell felejtenünk. Minden gyermek úgy születik, hogy Istentől távol van, mert már a szülő sem Isten tulajdona, már a szülő elszakadt Istentől, és ezt örökítjük gyermekeinkre nézve is.

Tulajdonképpen az Édenkertben nem Isten hagyta ott az embert, hanem az ember hagyta ott azt az Istent, aki számára mindent elkészített, minden jóval megajándékozta. Aki neki életteret, és életlehetőséget adott. Örömet, harmóniát, békességet, boldogságot és ők inkább hittek a kísértőnek, a kígyónak, a Sátánnak, aki elhitette velük, hogy Isten nem a legjobbat akarja nekik adni, nem a legjobbat készítette nekik, és nem a legtisztább szeretettel szereti őket.

Mindent megtettünk tehát a mi lázadó természetünkkel. Rebellisekké lettünk, és mindent megtett az ember azért, hogy Isten ellene legyen a bűn miatt, a bűnös természet miatt, és bűneit és bűnös természetét Isten következetesen megbüntesse a kárhozat erejével és a pokollal.

Tulajdonképpen Isten olyannak teremtette az embert az Édenkertben, hogy csak Isten dicsősége, fensége, hatalma szabott korlátot az ember lehetőségének. Tágas tért kapott. Az ember ebből akart kilépni, és e fölé akart kerülni. Ha azt olvasnánk a Szentírásban, hogy Isten ellenünk van, azt sokkal inkább megértenénk, sokkal elfogadhatóbb lenne, ha azt tudnánk mondani mi is erre, amit a látor mondott a kereszten: mi ugyan méltán elveszük büntetésünket, megyünk a kárhozatra, mert Isten ellenünk van.

Ennek az ígének a másik üzenete: joggal lehetne Isten egyszerűen csak felettünk. Ha már Isten nem ellenünk van, joggal lehetne felettünk. Ez azt jelenti, hogy lehetne Isten egy olyan semleges közegben, ahol Ő maradna az, aki, mert nála nincs változás vagy változás árnyéka. Ő örökké az, aki, az ember nélkül is az, aki.

Téves az a felfogás, ami nemrégén megjelent az egyik könyv hátlapján, összegezve, hogy miről szól a könyv, és valami ilyesmit olvashatunk: Isten nélkülünk nem tudna cselekedni. Milyen jó, hogy vagyunk, mert Isten tud cselekedni. — ez Isten-káromlással ér fel, mert Isten az ember nélkül is az, aki. Nem tudunk besegíteni neki a mi emberi kicsiny erőnkkel. Fenségben és igazságban lakozik akkor, amikor mi sárban és pocsolyában vergődünk. Nyilván és joggal mondhatjuk: Isten egyszerűen lehetne felettünk.

Lehetne úgy, mint az a szülő, aki megkeményíti a szívét és nézi, hogy gyermeke valahol távol idegenben küszködik, és az van a szívében: hadd küszködjön, magának kereste, és még egy-két közmondással is alátámasztja, hogy miért nem törődik ettől kezdve a gyermekével. Leírja, és azt mondja: számára halott, mert engedetlen volt, mert nem hallgatott a szóra, mert ellene tett a szülőnek, és ezért a tisztas távolság megmarad. Isten joggal lehetne felettünk. Nézne bennünket.

Van olyan szellemi irányzat, ami tényleg ezt hirdeti, hogy Isten néz bennünket egy irdatlan távolságból, mintha Isten nem lenne mindenütt ott. Nézz bennünket valahonnan az egekből. Mi tudjuk, hogy ez nem így van, mert a Szentírás nem ezt mondja. Isten minden mindenekben. Valakik azt mondják, hogy ha a föld már egy kicsit kóvályog, mint régen a bűgőcsiga. Amikor nem tud pörögni, és lassan megállt, akkor a szárral nyomtunk rajta egy párat, aztán megint forgott. Valakik azt mondják: Isten nézi ezt a teremtett világot, aztán mikor egy kicsit támolyog, amikor beavatkozásra van szükség, akkor megint pörget rajta, hadd forogjon rendesen. Valakik így gondolják.

Ez valóban jogos lenne, ha Isten úgy nézne bennünket messziről, és azt mondaná: amit főztél, azt edd meg. Ha Isten azt mondaná az embernek: amit szakítottál, azt szagold most már, mert magadnak kerested, magadnak választottad.

De olyan nagyszerű ez az ige, mert tulajdonképpen ennek a karácsonyi ígének a legnagyobb és legszebb üzenete mégis csak az, amit olvasunk: velünk az Isten. Ez kijelentett már Ézsaiás prófétánál, hiszen ott hangzik először el, hogy jön valaki, aki Immánuel lesz, akinek a jelentősége az lesz, hogy velünk az Isten. Ez megdöbbenítő dolog, és éppen ezért kell erről szólni ezen a karácsonyon is, hogy velünk az Isten. De nemcsak karácsonykor lett velünk az Isten, hiszen már az Ószövetségben, amikor Ézsaiás próféta kijelenti, akkor nem azt mondja: velünk lesz az Isten, hanem azt mondja: velünk az Isten.

Az Ószövetségben is igaz ez, mert nemcsak Jézus Krisztus születésekor igaz, de az egész Szentírásra nézve azt kell mondanunk, hogy csak Jézus Krisztusban igaz. Nem Jézus Krisztus születésétől kezdve igaz, hogy velünk az Isten, de csak Jézus Krisztusban igaz az Ószövetségben is, hogy velünk az Isten. Aki az Ószövetségben ezt megértette, hogy velünk az Isten, és ezt hitte, az mind Jézus Krisztusra nézve vallotta és hitte ezt.

Ennek Isten számtalan jelét adta, hogy mit jelent, ha Ő egy néppel, egy emberrel, egy országgal van. Izrael népét ezért is választotta ki. Nem azért, mintha minden népnél nagyobbak, többek, fifikásabbak, minden többi népnél nagyobb menedzserek lettek volna, hanem azért választotta ki Isten ezt a népet, hogy megmutassa, milyen az, amikor valakivel Isten van. Megmutassa az Ószövetségben Isten, milyen az, amikor egy nép elmondhatja: velünk az Isten.

Lehet, hogy a pusztában negyven esztendeig vándorol, de elmondhatja, hogy velünk az Isten. Micsoda rettenetes volt: negyven év. Gondoljuk el: állandóan a sátrakat vinni, újból és újból felverni, a puszta homokját, amely égette a talpukat, viselni. Isten mégis velük volt, mert ment előttük nappal felhő-, éjjel meg tűzoszlopban. Amikor kellett, manna hullott, amikor kellett, fürjek érkeztek, és elmondhatták: velünk az Isten.

A sínai szövetségben, amikor Mózes lejön a hegyről, lehozza a két kőtáblát, akkor a nép épp ott az aranyborjút imádja. Azt mondják: ezek a te isteneid, Izrael, akik kihoztak téged Egyiptom földjéről. Mózes földhöz vágja a két kőtáblát, mert úgy gondolkozik, hogy egy ilyen néppel nem lehet az Isten. Ilyen népnek Isten nem adhat törvényt, szabályt, amely tulajdonképpen nem törvény és

nem szabály, hanem életet és szabadságot megtartó ige. Mózes összetöri, mert nem igaz, hogy egy ilyen néppel Isten vele legyen. Azután Mózeset Isten újból felhívja a hegyre, és újból kezébe adja a tízparancsolat kőtábláit, a tíz igét. Isten nem úgy gondolkozik, mint mi. Nem úgy gondolkozott, mint Mózes. Isten úgy gondolkozik, ahogyan Ő tud csak gondolkozni, érezni és azt mondja: menj újból, vidd le nekik az én igéimet. És az Ószövetségben is igaz, hogy velünk az Isten.

Nehéz helyzetekben, harcokban, ellenséggel szemben milyen boldogok voltak azok, akik a harcokban is tudták, érezték és élték, hogy velünk az Isten.

Milyen boldog volt Dávid, amikor ott áll Góliáttal szemben, amikor mindenki fél és reszket, mert itt van egy hatalmas hústorony velünk szemben, akit nem fogunk legyőzni. Dávid érzi a szívében, mint Istennek gyermeke, hogy valóban ez a realitás. Az, amit látunk, ami a szemünk előtt van, az tény és való. Tény, hogy engem be tudna passzírozni a földbe ez a hatalmas ember. Dávid mégis érzi, hogy velünk az Isten. Kiválasztja az öt kis kövecskét, beteszi a parittyájába. Elhajítja a követ, mert az Ószövetség hívői, akik igazán hittek, akik nem a vallásukra voltak büszkék, hanem a hitükben éltek, azok ezt vallották: nem félünk, mert velünk az Isten. Ha Isten velünk — írja később Pál apostol —, akkor ki lehet ellenünk?

Milyen nagyszerű, hogy mégis velünk az Isten. Ezért, hogy Isten velünk lehessen, nagy árat kellett fizetnie. El kellett küldenie az Ő Fiát. Mégis Őbenne realizálódott, lett valósággá ez, hogy velünk az Isten, mert tudjátok: Isten Jézus Krisztus által és Jézus Krisztusért van velünk.

Lelkészi szolgálatom alatt sokszor hallottam olyan emberektől is, akik abszolút távol vannak Istentől, hogy „csak velünk van Isten”. Ezt mondják akkor, amikor valami sikerül. Összejön valami. Sikerül valami a gyermeknek, az unokának: vizsga, állás, lakás. Jó termés van, velünk az Isten. De ha ez nem jön össze, akkor ezt nem mondják. Akkor ott vannak a kérdések, az, amit feltett Gedeon is ott a prэшázban: de ha velünk van Isten, akkor miért ért bennünket mindez? Mert Gedeon nem érti akkor, hogy ha Isten velünk, akkor az miben mutatkozik meg. Abban, hogy eljön az ellenség, elviszi a termést? Letarolnak mindent, leseprik a padlást? Be kell szolgáltatóni mindent? Nem is kell! Viszik maguktól is. És azt kérdezi Gedeon: ha velünk az Isten, akkor miért ér bennünket mindez?

Mint ahogy felteheti ma a hívó ember is a kérdést: ha velünk az Isten, akkor miért vagyok ilyen nyomorult, miért ér engem a baj, miért vagyok beteg, miért érnek nehézségek, miért van ennyi probléma? Igen, azért, mert amikor azt mondjuk: velünk az Isten, akkor Jézus Krisztusra kell néznünk. Nem a pénztárcánkra kell néznünk. Ha dagad, akkor velünk az Isten, ha lapos... És ha velünk az Isten, nem arra nézünk, hogy milyen egészségesek, milyen betegek vagyunk. Karácsony arra tanít bennünket, hogy amikor azt mondjuk: velünk az Isten, akkor Jézusra kell néznünk. Ne nézz önmagadra, a körülményeidre.

Ha a Lukács 16-ban szereplő Lázár, aki ott feküdt minden nap a gazdag ajtaja előtt, a kutyák nyalták a sebeit, és csak a morzsák után vágyakozott, ak-

kor most: vele volt az Isten, vagy nem volt vele? Amikor lehunyta a szemét, és meghalt, még az orvos ki sem állította a halotti bizonyítványt, már jönnek az angyalok és költöztetik, emelik Ábrahám kebelébe. Most akkor vele van Isten, vagy nincs vele? A gazdaggal vele volt Isten, vagy nem volt? Mert minden nap dúsan vigadozott, nagy lakomákat csapott, patyolatba öltözött és bíborba, és amikor lehunyja a szemét, felemelte azon nyomban a pokolban. Most kivel van Isten, és kivel nincs?

Ugye milyen nehéz sokszor megértenünk, hogy mit jelent: velünk az Isten? Tulajdonképpen csak úgy értjük meg ezt az igét: mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” — ami azt jelenti: velünk az Isten.

Nem az a lényeg, hogy kinek vastag a pénztárcája, kinek nem. Ki beteg, ki nem az. Persze jó, ha a körülményeink a földön is rendezettek. Az, hogy velünk az Isten, az egyet jelent: van-e megváltó Jézusom, vagy nincs? Ha megváltó Jézusom van, akkor velünk az Isten, sőt személyesen mondhatom, egyes szám első személyben, hogy velem van Isten, úgy, ahogy sok zsoltáros boldogan mondja tele nyomorúsággal, tele bajjal. Cserépdarabokkal vakarják a testükön a kelevényeket, és mégis azt mondják: velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem.

Jó lenne megtanulnunk ezen az estén, hogy akinek megváltó Jézusa van, az elmondhatja: velünk az Isten. Lehet, hogy körülményei miatt könnyes a szeme, roskadozik a válla. Lehet, hogy óriási keresztet cipel, de mégis a szeme ragyog és azt mondja: velem az Isten. Mert Jézus Krisztusban eljött hozzám, megszólított, megváltott, elvette a bűneimet, és bűneink büntetését. Ne felejtjük el, hogy a szabadítás mindig erre a kettőre vonatkozik. Jézus Krisztus nemcsak azért jött, hogy a bűnt vegye el. Hanem a Golgota keresztje azt jelenti, hogy a bűn büntetéséért is eleget tegyen, attól is megszabadítson. Ezért az, hogy velünk az Isten, az csak Jézus Krisztusban értelmezhető, és csak általa realizálható.

Mire tanít bennünket az, hogy velünk az Isten? Ha valaki elmondhatja, hogy Jézus az enyém, és én az Övé, és velem az Isten, akkor mire tanítson bennünket, akár karácsony van, akár nem? Arra tanítson, hogy mi is vele legyünk.

Sokaknak mondtam, akik így mondták: „csak velünk van a jó Isten”, — bár csak te is a jó Istennel lennél! Aki megérzi, hogy velünk az Isten, az arra törekszik, hogy ő is az Úrral legyen. Mellette legyenek, és hálából egész életemet neki szenteljem. Ha Ő velem van, én vele akarok lenni.

Egy példa jutott eszembe. 1992-ben hozták a vezetékes gázt. Nagyon vártuk már, mert egy éve laktunk az új parókiában, amely nagy volt, és sokat kellett fűteni. Ha szénrel fűtöttünk, sokat kellett salakolni. Boldogok voltunk, amikor megtudtuk, hogy az egész falut felásták, és hozták a gázvezetékét. De elvitték mindenkinek a portája előtt, és mindenkinek a kerítésen belül csonkot tettek. Onnan kezdve már neki kellett rákötnie, mert akkor fűthetett gázzal, amikor rácsatlakozik.

Most ez a példa jutott eszembe ezen a karácsonyon, hogy tulajdonképpen a karácsony azt jelentette, hogy Isten az egész világon kiépítette a vezetékét.

Elért mindenüvé az a vezeték, amelyre az van ráírva: Isteni irgalom és szeretet. Behozta a városokba, falvakba. Elvitte a tanyákra, ahova azt mondják: ide nem érdemes, itt csak egy ház van. Istennek drága volt a befektetés, elvitte a nagyvárosokba, kis falvakba. A kérdés az: vajon a te életed rácsatlakozott-e erre a vezetékre? Isten szeretetére?

Érdekes volt, hogy az a már csak néhány méter, míg meg nincs, addig a lakásunkban nem lesz gáz. Nem gázkazán fogja adni a meleget. Karácsony ennek a drága ünnepe: velünk az Isten. Mert Isten a mennytől idáig nem átallotta kiépíteni a vezetéket. Szeretetének, irgalmának, bocsánatának, az örökéletnek a vezetékét. Ott van az ember előtt.

Ki az, aki rácsatlakozott? Ki az, aki rácsatlakozik? Az otthonába, a házasságába, a családba, a gyermeknevelésbe, a kapcsolatokba, a beszédbe, az érzelmekbe ez a melegség, ez az irgalom és kegyelem beragyogjon.

Adja az Úr, hogy ezen a karácsonyon megértsük: Isten lehetne joggal ellenünk. Lehetne egyszerűen csak felettünk megfoghatatlan magasságban és szentségben, igazságban. De nekünk olyan Istenünk van, aki azt ígérte: ő az aláztos szívűvel és a megtört lelkűvel is lakni akar. Adja az Úr, hogy lágyuljon a szív, nyílják a szív, táruljon az ajtó, és tudjuk azt mondani: „Jer hű szívembe hát, habár szegény e szállás, de mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát.”

Amikor karácsonykor elmondjuk: velünk az Isten, akkor azt is elmondhatjuk a Szentírás alapján: velünk marad az Isten. Isten velünk lesz örökké. Mert a Jelenések könyvében felhangzik a drága ígélet: És Isten lesz velük, az ő Istenük. Akivel itt a földön vele az Isten, tudja meg, hogy ez az Isten soha nem fogja elhagyni, mert Ő ad erre garanciát: „Íme, én el nem maradok tőled, sem el nem hagyalak téged.” Így vele leszünk.

Pál apostol ezzel biztatja a thesszalonikabeli gyülekezetet: ezekkel az igékkel vigasztaljátok egymást. Tudniillik azzal, hogy mi meg vele leszünk örökké. Ekkor van boldog karácsonyunk, ha beragyogja a szívünket az: velünk az Isten. És mi boldogan tudjuk mondani: én meg Ővele vagyok. Ő a mi Istenünk, Ő tart meg minket, Ő vezet minket mindhalálíg.

### ***Imádkozzunk!***

Édesatyánk, köszönjük, hogy valóban nem ember szerint gondolkozol, hanem a te atyai szíved szeretete, irgalma és kegyelme szerint. Köszönjük, hogy valóban örökkévaló szeretettel szeretted bennünket, és azért terjesztetted ki a te irgalmasságodat. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban velünk vagy minden napon a világ végezetéig, ahogy Ő is ezt mondta, megerősítette és megígérte.

Kérünk, áldd meg ünnepünket. Áldd meg azokat, akik kételkednek abban, hogy ha velünk van az Úr, akkor miért történik ez velünk? Engedd, hogy hitünk reád nézzen, mint megfeszített és feltámadott Krisztusra. Adj nekünk boldog ünneplést, Urunk, akármilyenek is a körülményeink. Hadd örüljön a szívünk, és hadd magasztalja a lelkünk a te nagyságodat.

Ámen.

Énekeljük: Csendes éj, szentséges éj

Csen - des éj, szentsé - ges éj! Min - de - nek nyug - ta mély;  
Nincs fenn más, csak a szentszüle - pár Drá - ga kis - de - dük ál - ma - i - nál.  
Szent Fi - ú, a - lud - jál, Szent Fi - ú, a - lud - jál!

2. Csendes éj, szentséges éj!  
Angyalok hangja kél;  
Halld a mennyei halleluját,  
Szerte zengi e drága szavát:  
Krisztus megszabadít,  
Krisztus megszabadít!

3. Csendes éj, szentséges éj!  
Szív örülj, higgy, remélj!  
Isten szent Fia hinti reád  
Ajka vigaszadó mosolyát.  
Krisztus megszületett,  
Krisztus megszületett!

